

Anske van der Werf was ongeletterd. 'Ik zat altijd achterin de klas, kon niet zo goed meekomen', vertelt hij. Hij is al vroeg aan het werk gegaan. Zijn ouders wisten wel van zijn probleem, maar verder was het een geheim. Anske is een rappe prater, altijd al geweest. Hij was altijd bij de tijd, wist overal over mee te praten, niet door het lezen van de krant natuurlijk, maar door het kijken naar de TV. Hij heeft 24 jaar bij de brandweer gewerkt en heeft zelfs ooit een typecursus gevolgd samen met een aantal secretaresses van zijn werk. In 2007 heeft zijn schoonzoon hem opgegeven voor een cursus en is hij weer naar school gegaan. Anske voelt zich nu veel vrijer, durft veel meer, maar is nog niet helemaal de schaamte voorbij. Toch wil hij zich graag inzetten als ambassadeur, om andere mensen aan te moedigen om naar school te gaan.

In 2005 sloot het ROC van Twente het eerste Ambassadeursproject af: zeven ambassadeurs kregen in februari hun certificaat. Ambassadeurs Alfabetisering heetten ze toen nog: zeven cursisten van lees- en schrijfgroepen in Almelo, Hengelo, Enschede, Losser en Twenterand. Volwassen Nederlanders die niet konden lezen en schrijven en mee wilden helpen om het taboe op ongeletterdheid te verminderen en mensen te stimuleren weer naar school te gaan. Vier jaar later zijn daarvan nog vier ambassadeurs actief en is er weer een Ambassadeursproject gestart. Op 15 juni 2009 krijgen drie cursisten van de lees- en schrijfgroep in Enschede hun certificaat. Inmiddels is de term alfabetisering vervangen door laaggeletterdheid. Wij stellen de ambassadeurs aan u voor.

Ambassadeurs Laaggeletterdheid

Voor informatie over laaggeletterdheid en ambassadeurs:

Lidy Hampsink, tel. 06 29 07 62 69,
e-mail: lhampsink@rocvantwente.nl
www.rocvantwente.nl

ROC van Twente

Ans de Groot kon wel lezen, maar had moeite met schrijven. Op 6-jarige leeftijd werd op school ontdekt dat ze doof was. Daardoor was haar Nederlands gebrekkig. Ze heeft het niet gemakkelijk gehad op school, zat een tijd op een internaat en heeft de LOM-school bezocht. Na de huishoudschool is ze aan het werk gegaan, in de schoonmaak. Ze geeft aan haar probleem altijd te verstoppen: 'Ik liet het niet blijken'. Ze heeft geen gebrek aan sociale contacten en is overblijfmoeder. Maar ook daar liep ze tegen haar probleem aan: 'Ik kon geen namen opschrijven'. Haar twee dochters heeft ze wel kunnen voorlezen, maar al het schrijfwerk thuis werd door haar man gedaan. Door het verhaal van een van de ambassadeurs van ROC van Twente op RTV Oost is zij weer naar school gegaan. 'Ik herkende zoveel in het verhaal, had ook last van stress en heb snel het telefoonnummer opgeschreven.' Ze zit nu al een aantal jaren op school en vindt het nog steeds moeilijk om over te praten. Maar: 'weer naar school gaan was bevrijdend, ik hoor er nu weer helemaal bij'.

Ook **Henk Hendriks** kon niet meekomen op school. Hij mocht vaak thuisblijven van zijn ouders, het gezin Hendriks bestond uit 9 kinderen en er was altijd wel wat te doen thuis. Met 15 jaar ging hij de fabriek in. Hij had de taal niet nodig, kon zich wel redden. Maar er was schaamte en angst. 'Ik durfde niets te zeggen, voelde me minderwaardig, had weinig zelfvertrouwen', zegt Henk. Henk was heel sportief, heeft nog aan betaald voetbal gedaan in Duitsland. Daar heeft hij 14 jaar gewerkt. Toen zijn broer, die ook analfabeet was, verongelukte, ging bij hem de knop om: hij wilde niet meer afhankelijk zijn van anderen en de stress kwijt. Hij heeft zijn werkgever van zijn probleem verteld. 'Ik zweette het uit', vertelt hij, en zei: 'ik heb geen bril nodig want ik kan niet lezen en schrijven'. Na een tijd op school te hebben gezeten, kwam hij weer eens bij de fysiotherapeut. En toen las hij voor het eerst het bordje boven een deur: 'Ben je zo krom als een hoepel, wij maken je weer soepel'. Hij vond het prachtig dit nu te kunnen lezen. Henk: 'Ik durfde echt niets meer, niet eens meer op de brommer, kreeg steeds meer faalangst, had weinig sociale contacten. En moet je nu zien: 'Ik durf weer mijn eigen mening te zeggen, mijn gezondheid is verbeterd en dat scheelt een slok op een borrel'.